

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב באר שבע חיפה

הדלקת נרות 16:01 | 16:15 | 16:20 | 16:05

מוצאי שבת 17:16 | 17:17 | 17:19 | 17:15

רבינו תם 17:50 | 17:50 | 17:55 | 17:50

משכיל לדוד

השלוה - סכנה. העמל - הכרחי

נקניית רק עם עמל, מאמץ ויגיעה. כמו שכתוב (פע"ח הנהגת הלימוד פ"א) על האר"י הקדוש כשהיה לומד היה מזיע ונוסף מריבוי עמל ויגיעה. לא יושבים בבית המדרש סתם, על הלומד לשבת ישיבה שיש בה עמל.

כשרבי שמעון בר יוחאי ראה אנשים עובדים בצאתו מן המערה, תהה ואמר "מה הם עושים", מדוע עוסקים הם בחיי שעה (שבת לג, ב), אין זה עשייה ואין זו יגיעה, אין עבודת העולם הזה נקראת שלוה, ולכן תמה רבי שמעון בר יוחאי על מעשיהם. מעתה מובן שיעקב אבינו רצה לעבוד את הקב"ה במנוחה, מיד קפץ עליו רוגזו של יוסף. הוא אינו יכול לנוח בעולם הזה. יעקב שהוא כנגד עמוד התורה, צריך ללמוד את התורה הקדושה מתוך עמל ויגיעה. רק באופן זה יוכל להבינה ולחדש בה.

וראיתי דבר שהכניס בי פחד נורא, הסבא זצ"ל תלמידו של רבי ישראל סלנטר בעל ספר "מדרגת האדם", עבר פעם וראה אדם רץ לעבודתו. שאלו הסבא, האיך לומד, השיב אותו אדם - אני לומד קצת. תמה הסבא על תשובתו, השיב לו אותו אדם שאם ילמד במה יחיה. אמר לו הסבא זצ"ל, אתה דואג במה תחיה אבל אינך דואג במה תמות, מה תיקח איתך למעלה. זהו מעשה מבהיל, כי היום אנו חיים בתחושה של במה נחיה, אם לא אנוח אם לא אישן במה אחיה, אבל צריך לחשוב במה נמות, מה ניקח איתנו למעלה. הרי בשמים יתבעו ויאמרו שהיה לנו די והותר זמן לעומת מה שאנו לוקחים איתנו, וזה אנחנו צריכים ללמוד מיעקב אבינו, שבנה סוכה כדי להתרחק מעשן. ויש להתבונן כיצד למד מהמעשים של עשו על מנת להתרחק ממנו.

איתא במדרש (ברכות ה, א), אדם לעמל יולד, הכל נקנה בייסורים, תורה, פרנסה, ארץ ישראל וכן דברים רבים נוספים.

והאמת כי דבר נוסף יש בזה, לא זו בלבד שהעמל הוא מכשיר לקניית המעלות כולם, אלא שהעמל יש בו תועלת עצומה, כי הנה האדם שיושב בטל ללא עמל ויגיעה כלל וכלל, יוכל לבוא לידי שיגעון ריקנות של חוסר מעש, ובפרט שלמדנו כבר ש"הבטלה מביאה לידי חטא" (כתובות נט, ב), ומטעם זה חייב אדם ללמד לבנו אומנות אם אינו מוכשר ללמוד תורה, שאם לא כן יבוא לידי שעמום, בטלה ועבירה. אם כן, נוסף על מה שהעמל הוא הצורה לרכישת מעלות, ללא העמל האדם נמצא ריקן, משועמם ובא לידי עברה.

"וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען" (בראשית לז, א)

מובא בחז"ל (ילקוט שמעוני איוב רמז תתקד) והובא ברש"י (בראשית לז, ב), ביקש יעקב לישב בשלוה קפץ עליו רוגזו של יוסף. יש לעיין הרי יעקב לא ישב בשלוה עדיין אלא רק חישב לישב, שהרי נאמר "בארץ מגורי אביו" דהיינו, שהיה גר בארץ אך עדיין אינו יושב בשלוה, וידוע שהקב"ה אינו מצרף מחשבה רעה למעשה שמא יחזור בו קודם המעשה. אם כן כאן שרק חישב לישב ועדין לא ישב, קפץ עליו רוגזו של יוסף - ומדוע זאת.

ונבוא לבאר מהו מהות שלווה של יעקב, שהרי ודאי שלווה של יעקב אינה עניין של מה בכך, אלא שלווה היא שהיה עשו יושב בשעיר ועוסק בהבלי העולם הזה ויעקב אינו מתקרב אליו. וכך כותב זקני רבי יאשיהו פינטו זצ"ל בספרו "כסף מזוקק", עשו קבע מושבו בשעיר כיון שחשב שהוא קבוע בעולם הזה, אך יעקב אבינו שידע שאינו אלא עראי בעולם בנה לעצמו סוכה שהיא דירת עראי והיינו כדי שיזכור שאינו אלא עראי בעולם הזה.

וכתב הרמב"ן (בראשית לג, יז) שסוכה שבנה יעקב היינו, שבנה מגדל להשקיף ולראות את עשו מרחוק. ונראה לבאר, שבנה מגדל כדי ללמד ולהזהיר לבניו שיהיו משקיפים ונזהרים תדיר ממעשיו של עשו, שקבע לעצמו מקום בעולם הזה במחשבה שהוא קבוע בעולם הזה, וזו הייתה שלווה של יעקב, שראה את עשו יושב בשעיר ועוסק בהבלי העולם הזה. חשב יעקב שכעת כבר אין צורך לטרוח, לעלות, לרדת ולהשקיף על עשו כי חלפה הסכנה ובניו יושבים ועוסקים בתורה, בא הקב"ה ולימדו שבעולם הזה יש לו לאדם סכנת קיום תמידית, והאדם צריך תמיד לעלות ולרדת ולטרוח ולהשקיף כדי לראות שאין סכנה רוחנית לעם ישראל. אם כן השלוה היא סכנה לעם ישראל כל זמן שעשו נמצא בעולם ויש לו אחיזה וקיום בעולם, ועל זה נתבע יעקב, על עצם המחשבה שלא לעלות ולהשקיף מפעם לפעם, לראות האם אין סכנה מהשפעת עשו אחיו.

ביקש יעקב לישב בשלוה - קפץ עליו רוגזו של יוסף. יעקב אבינו סבל כל חייו רדיפות ומצוקות, החל בבית אביו בשנאת עשו אחיו, אחר כך אצל לבן הארמי שרימהו כל משך שהותו שם, ואחר כך רדף אחריו, וכלה במאבק עם המלאך, שרו של עשו, אחרי כל זאת ביקש יעקב לישב וללמוד בשלוה. אמר הקב"ה ליעקב; תורה של שלווה ומנוחה לא מתבקשת. יעקב לא רצה סתם לישב אלא ראה את עשו יושב, לא סתם ישיבה אלא ישיבה של עסקי העולם הזה. גם עשו עשה ופעל ללא עמל ויגיעה, לפיכך רצה גם יעקב לעבוד את הקב"ה במנוחה, אמר הקב"ה, אתה לא יכול לישב כי תורה

הילולא דצדיקיא

- כ - ר' ברוך מנדל מויזניץ
- כא - רבי יוחנן פערלוב, האדמו"ר מקרלין סטולין
- כב - רבי יוסף בן יעיש, רבה של סאלוניקי
- כג - רבי בן ציון אלפס, מח"ס "מעשה אלפס"
- כד - רבי מסעוד שטרית, "בבא סיד"י"
- כה - רבי אברהם הררי רפול
- כו - רבי אברהם בן דוד - הראב"ד

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

ניתן להקדיש את העלון להצלחה לרפואה או לע"נ פרטים בטל: 02-6433605

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"כה אמר ה' על שלשה" (עמוס ב. ג.)

הקשר לפרשה: בהפטרה יש רמז למכירת יוסף הצדיק, ככתוב: "על מכרם בכסף צדיק". כפי שמכירת יוסף מתוארת בפרשתנו.

"כה אמר ה' על שלשה פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו" (עמוס ב. ו.)

כתוב בספרים הקדושים שאם חטא האדם, מעוררים אותו מהשמים לשוב.

ואמר כאן הכתוב ששלוש פעמים מעוררים אותו, ככתוב "על שלשה פשעי ישראל". אבל אם חטא ארבע פעמים – אין מעוררין אותו לתשובה אלא צריך שישוב מעצמו. וזהו "ועל ארבעה לא אשיבנו" ("מסגרת השער")

"על מכרם בכסף צדיק ואביון בעבור נעלים" (עמוס ב. ו.)

יש לפרש שהטעם שמכרו את יוסף עבור נעלים, כיון שבימים ההם היה אסור לעבד לנעול נעלים, לפי שנעילת הנעל מראה דרך חירות. ולכן היו הקנינים נעשים ע"י נעל, להורות שבדבר זה הוא בן חורין.

ולכן מכרו את יוסף בעבור נעלים, להורות שהם ינעלו נעל והם בני חורין והוא יהיה העבד ולא כפי שחלם שהוא ימלוך והם יהיו עבדים לו. ("מסגרת השער")

"כי לא יעשה ה' דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים" (עמוס ג. ז.)

יובן בס"ד שבא הנביא עתה בסוף דבריו, ליתן לישראל סימן על הגאולה העתידה להיות במהרה בימינו אכ"ר.

והוא. כי ידוע שדור אשר יבוא בו משיח צדקנו, יתפשט לימוד הסודות הרבה. כי לימוד הסוד הוא מסוגל יותר לקרב הגאולה. ולכן תמצא כי מזמן רבינו האר"י זיע"א, התחיל להתפשט לימוד הקבלה. כי ימים אלו קרובים לגאולה, וכל יום ויום ראוי לבוא משיח צדקנו ורק העונות הם המונעים. ה' הטוב יכפר בעדנו ובעד כל בית ישראל אכ"ר.

ולכן מאד הפליגו חכמי המוסר ז"ל בלימוד זה"ק. כי הגם שאין כל אדם יודע סודן של דברים, עם כל זה הדיבור היוצא מפיו עושה רושם למעלה. כל אחד כפי מדרגתו ומעלתו.

וזה שאמר הכתוב "כי לא יעשה ה' דבר" – רמז לענין הגאולה. "כי אם גלה סודו" – הוא לימוד הסוד. "אל עבדיו הנביאים" – המה חכמי הדור שהמה במקום הנביאים וכמ"ש "חכם עדיף מנביא" (ב"ב יב). יהי רצון שיבוא הגואל במהרה בימינו בעגלא ובזמן קריב. אמן כן יהי רצון. ("אדרת אליהו")

במסילה נעלה

לא במותו יקח הכל

יהודי יקר היה בצרפת, ושמו מר פיטוסי ע"ה, אשר זכה לגלות את יהדותו ולהכיר את בוראו בעשור האחרון לחייו, כאשר היה כבן שמונים שנה.

למרות גילו המבוגר, מר פיטוסי דבק בכל כוחו בתורה ובמצוות מתוך מסירות נפש גדולה ולא ויתר לעצמו בשום עניין הקשור לקיום המצוות.

באחד מימי החורף הקרים, כאשר העיר כולה הייתה מכוסה בשלג וקור מקפיא שרר בחוץ, הבחנתי במר פיטוסי ע"ה צועד בדרכו לכוון הישיבה הקדושה.

כיון שהתפלאתי לראותו בחוץ במזג אויר שכזה, פניתי אליו ושאלתי אותו: "מר פיטוסי, מדוע תטרח לבוא לישיבה ביום חורפי כל כך? הרי אתה נחשב אנוס. גם בשל גילך המבוגר וגם בשל מזג האוויר הקשה, שמא ח"ו תחליק על השלג ויהיה בדבר פיקוח נפש.

ואם אתה אנוס – ההלכה פוטרת אותך מתפילה במניין".

מר פיטוסי היקר הביט בעיני והשיב לי בצדקותו:

"את כל חיי בזבזתי על הבל וריק, עכשיו אני מנסה להשלים במקצת את מה שהפסדתי, ולפיכך אפילו יום חורפי ומושלג כמו היום לא ימנע ממני להגיע לבית המדרש להתפלל ולשמוע שיעור תורה".

כך אמר והמשיך בדרכו מתוך קושי גדול ומסירות נפש.

שנים ספורות לאחר מכן נפטר מר פיטוסי לבית עולמו.

לאחר הפטירה בני משפחתו ישבו לצד מיטתו, ואני הגעתי להשתתף איתם באבלם ולחזק אותם באמונתם. כאב לי לראות את בני המשפחה הרחוקים מכל דבר

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

המספר לשון הרע עובר באיסור 'השמר לך פן תשכח את ה' א-להיך', שזו אזהרה שלא להתגאות, כי הלועג לחבירו בודאי חושב שהוא עצמו חכם ומוצלח. וכל שכן אם בסיפור זה הוא מתכבד בקלון חברו.

אזהרה שלא להתגאות

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

להתנהג ברחמנות ככל האפשר

בעניין השלכת יוסף לבור על ידי אחיו עולות מספר קושיות המעוררות תמיהה רבה. האחת, כיצד יתכן שהשבטים, "שבטי י-ה עדות לישראל", עשו מעשה שיש בו מן האכזריות, שבתחילה רצו להרוג את יוסף ואחר כך הקלו מעליו את הדין ומכרוהו לאורחת ישמעאלים. השאלה השנייה מתעוררת לאור דברי חז"ל (מדרש משלי א) האומרים, שעשרה הרוגי מלכות הינם גלגולם של השבטים, שבאו במותם לכפר על מעשה המכירה. אם כן, ממה נפשך, אם השבטים צדקו במעשם, מדוע נענשו, ואם לא צדקו בזה המעשה, מדוע הקב"ה השתתף בשבועתם (תנחומא וישב ב), הרי לא יתכן שהקב"ה יתן יד לדבר שיש בו אי צדק. והקושיה השלישית היא, על שום מה יוסף הצדיק, שהיה כבר נער בוגר כבן שבע עשרה, לא הציע לישמעאלים להשיבו לאביו, ותמורתו יקבלו ממנו כסף וזהב עשרת מונים. ובאמת האחים השביעו את יוסף שלא ישוב בחזרה, והוא קיבל את שבועתם. ולכאורה נראה בזה שיוסף הצדיק עליו את מעשיהם.

ונראה לבאר, שהעונש שהטילו האחים על יוסף נבע מכך, שלפי מדרגתו היה חייב מיתה, אם מצד זה שחלם חלום שיש בו פגם בכבוד הורים, שהוריו משתחוים אליו, ואם מצד זה שמרד במלכות יהודה. ועוד, שהביא את זיבת האחים רעה לפני אביו. זאת אומרת שהאחים צדקו עמו כחוט השערה ולכן דנו אותו למיתה. וכאשר שמע יוסף את אחיו דנים בעניינו, קיבל עליו את הדין, משום שידע שראוי הוא לעונש כיוון שהקב"ה מדקדק עם חסידיו כחוט השערה. ובמשך השנים יוסף לא הודיע לאביו שהוא חי מכיוון ששתיקת הצדיק כהודאה, שעונש זה לא בא עליו בחינם.

חז"ל אומרים (מובא בסדר הדורות ב"א רי"ו) שיוסף בדרכו עצר את אורחת הישמעאלים וביקש מהם להשתטח על קבר אימו, על אם הדרך. ושמה על קבר אימו הוא שמע את קולה של רחל בוקע מן האדמה באומרה לו, שיצדיק עליו את הדין ועליו לקבל זאת ללא פקפוק. לאור כל זאת זו הסיבה שהקב"ה השתתף עמם בשבועתם, כיון שראה אותם דין אמת, ואפילו יוסף מקבל עליו את הדין, ועכשיו כשהוא נמצא בצרה הוא עושה חשבון נפש ורואה עד כמה היה צריך לכלכל את דבריו במשפט.

אם כן נותרה השאלה, מדוע האחים בכל זאת נענשו. אלא, כאשר בן חוטא לאביו, הוא זוכה למכה הגונה ממנו, כתוצאה מכך הבן בוכה ומתחנן על נפשו. ואמנם, האב ממשיך להכות את בנו, כי הוא ראוי לכך, אך הוא עושה זאת בחמלה יתירה. אף השבטים בהבחינם שיוסף בוכה על מר גורלו, למרות שהצדק עמם, היה עליהם להקל על עונשו, להמתיק את גזר דינו ולא להשליכו לבור מלא נחשים ולמכרו לעבד, אלא להתנהג איתו כאותו אב רחמן שהמשיך להכות את בנו, אך במתינות.

חיים בפרשה

"זיכירה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טרף יוסף". (לז. לג)

נתכון לומר כי ב' טריפות נטרף; האחד שטרפתו חיה והרגתו, והב' שטרפה גופו למעונתה שבזה נתיאש לבקש אחר עצמותיו לקוברם. וזולת זה היה קשה למה לא השתדל יעקב לחפש אחר עצמות יוסף לקיים בהם מצות קבורה, והם האחים נתחכמו ואמרו "זאת מצאנו" - פירוש לבדה בלא עצמות עמה. ומזה הרגיש כי החיה גררתו למעונתה ולזה לא הטרחה לחפש עוד אחר עצמותיו:

מן המעיין

"וישב יעקב בארץ מגורי אביו". (לז. א)

כל ימיו של יעקב היה שרוי בצער על כך שנבצר ממנו לקיים מצות כיבוד אב ואם בהיותו רחוק מבית אביו, באותם השנים ששהה בבית לבן.

וכך היה דורש זאת רבי יעקב כולי זצ"ל בספרו "מעם לועז"; יעקב ישב בצער עקב המורא הגדול שהיה בו על אי קיום מצות כיבוד אב ואם. ולשון "מגורי" הוא מורה על המורא והפחד, כמו שנאמר "כי חרב לאיב מגור מסביב" (ירמיה כ. כה)

"ועתה לכו ונהרגהו ונשליכהו באחד הברות ואמרנו

חיה רעה אכלתהו". (לז. כ)

ולמה הוצרכו לומר שישליכהו לבור, הרי הם דנו אותו למחויב מיתה ודי היה לומר לכו ונהרגהו, ומה חשוב באיזה מקום ניחו אותו לאחר מיתתו?

בטוב טעם ביאר רבי אייזיק אוזבנד שליט"א, כי השבטים שמרו את התורה קודם שניתנה, ולכן כשדנו אותו למיתה מחמת רודף, ידעו שא"א לומר כן ליעקב שהרי הוא החשיב את יוסף לצדיק ולא למחויב מיתה, ומאידך לא רצו לומר דבר שקר, ובכן המציאו עצה לצאת ידי שניהם;

להשליכו אחר מיתתו לבור כדי שיאכלוהו הנחשים, (כיון שדיבר לה"ר ועשה מעשה נחש, יבואו הנחשים ויאכלוהו), וימנעו השבטים משקר באמרם "חיה רעה אכלתהו", ויעקב יחשוב שחיות רעות טרפוהו והמיתו אותו. אבל באמת אין זה שקר, דנחשים שבבור בכלל חיות רעות הן שאכלוהו.

"כי אחינו בשרנו הוא". (לז. כז)

מה שהוסיפו האחים את מילת "בשרנו", מדייק מרן בעל ה"אילת השחר" שליט"א, הוא משום שכשאומרים 'אח' הכוונה היא לידידות ולא לקירבה משפחתית.

אבל כאן הם לא היו ידידים - שהרי הם שנאו אותו ולא יכלו דברו לשלום.

וזה מה שאמרו "אחינו בשרנו הוא", שכל הביטוי של האחווה זה נוגע רק מחמת שהם קרובי משפחה ולא מעבר לכך.

מסילות לאמונה

ברשימותינו הקודמות, קוראים נכבדים, עסקנו בעיקר בנפלאות איברי האדם הפנימיים, אלו שבהם הוא מסתייע להפעיל ולהחיות את גופו הבריא כמו נשימת החמצן ופליטתו, טחינת ולעיסת המזון ועיכולו במכונת הפלא. "עולם קטן" אמרו חז"ל כשתיארו את מבנה גוף האדם, וכזה הוא בדיוק. בהזדמנות זו נתמקד בכמה רעיונות פלאיות המצויות באיברי גוף האדם החיצוניים וכמה תופעות מרתקות שבכל אחת ואחת ניכרת ומבצצת מציאותו יתברך שמו. ותחילה נפתח דווקא במעטפת הגוף: העור.

כמה פלאים יש בעור האדם: מתחתיו שכבת שומן לבודד לו חום הגוף לבל יתנדף. אותו עור קצת מתוח כדי שירגיש האדם כל גרוי אן מעשה חידוד או דבר הלוחץ עליו ובעת ובעונה אחת העור גם גמיש להרשות מתחתיו תנועת השרירים וסבובי היד הרגל והגוף וגם העור גדל והולך עם גידילת האברים כל ימי חייו האדם. וכאשר התאים העליונים מתים בגלל שלימות הגוף לא מגיע אליהם, קבע היוצר שמעצמם יוצרו תאי עור חדשים לבל ישאר האדם ללא עור מגן עליו והיה מת תוך זמן קצר וכן אותו עור כאשר עומד בלחץ חזק ושפשוף מתמיד מעצמו מתעבה כלומר

מגדיל צורת יבלות כדי לעמוד בלחץ.

באותו עור ישנם נקבים נקבים המאפשרם לטיפות זיעה להתנדף. וכמו במקרה על יד התאדות הטיפות החום מתנדף מן הגוף - תכונת צינור טבעית המועילה לאדם לסבול את תקופת הקיץ וימיה החמים. וכבר בדקו בעלי המעבדות ומצאו שאדם יכול להתקיים גם באשר נמצא בתנור של אויר חם בעל 120 מעלות צלסיוס, אם האויר יבש בהחלט, ותאי עורו יוכלו לנדף טיפות זיעה מחום גופו. ואילו באויר לח שאין בו אפשרות זיעה והתנדפות, הרי שהאדם ימות אחרי דקות ספורות בחום של 50 מעלות בלבד. ומכאן נסיק ונבין את חשיבות הזיעה.

ומדוע צבעו של העור משתנה בזמן החום? שינוי מראה זה נוצר בהיות ותעלות הדם שבעור מתרחבות בעת החום בכדי שהדם הזורם בכל חלקי הגוף יעביר כמויות יותר גדולות של חום פנים הגוף לחלק החיצון של הגוף.

התחושות שאנו חשים באמצעות העור נזקפים לזכותם של תאי חישה המצויים מתחת לעור. מדענים בדקו ומצאו כי בכל סנטימטר מרובע של העור קיימים 2 נקודות לקליטת גרווי חום, 13 נקודות לגרווי קור, 25 נקודות ללחץ ומאתיים נקודות כאבו!

בעצמות וגידים תסוככני

מבנה העצמות. איך הם קלים להתאחד אם נשברו, ודבר מעניין שבלי מבנהו המיוחד של אגן הירכיים לא היה האדם יכול לעמוד בקומה זקופה לזמן מרובה בגלל כובד משקל חלקו העליון. וכבר התפלאו ה"ארכיטקטים" על כושר ההנדסה בתליית משקל כבד על צירים פונקציונליים המקבלות הכובד. וכמה חוכמה ישבזרוע. כי הוא עשוי שתי עצמות ארוכות ומקבילות אך בנקודות המרפק הן סובבות על ציר כלומר האחד קבוע והשני סובב. אילולא ניתן לאדם רק גוש עצם אחד בזרועו לא היה יכול לסובב ידו. וכמה פלאי פלאות בעשיית בוהן גודלו - אצל כל קוף גדילות חמשת האצבעות זו ליד זו. ולכן הוא מתקשה בתפישת פטיש או עט לכתובה או כל מכשיר אחר. רק אצל האדם האגודל יוצא לגמרי מצידו של כף היד - כלומר כאשר ירצה האדם לתפוש עט או כל כלי כתיבה אחר, הרי שאצבעותיו מקיפים את העט מכל צד כך שהעט לא מסוגל להחליק מידי. בלעדי מיקום זה של אגודלו לא יוכל האדם להצליח למלאכה.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מנהג של קבע היה להם לכ"ק רבי חיים פינטו זיע"א ורבי דוד בן חזאן זצ"ל, ללמוד בכל ערב שבת קודש, את פירושו של האלשיך הקדוש זיע"א על הפרשה. חשיבות רבה היתה ללימוד זה, עד כדי כך שבכדי שלא להפסיק את המנהג הקבוע, סיכמו השניים ביניהם כי מי מביניהם שיתבקש ראשון לשיבה של מעלה, ישוב ויתגלה לחבירו כדי ללמוד עמו את פרשת השבוע עם פירושו של האלשיך הקדוש!

ואכן, מסופר כי בשבת שלאחר פטירת רבי דוד זצ"ל, המתין כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א לבואו, אך רבי דוד זצ"ל לא הגיע. כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א קרא למשמשו, וביקש שילך לביתו של רבי דוד ושאל את האלמנה מדוע בעלה לא מקיים את הבטחתו, ללמוד בכל ליל שבת קודש בספר האלשיך.

השמש לא הבין את דברי רבו, ולא נחפז לקיים את מצוות הרב. הרי עובדה מוגמרת היא שרבי דוד נפטר לבית עולמו, ורבי חיים יודע זאת היטב. כך הרהר השמש בליבו. כ"ק רבי חיים זיע"א, ירד לנבכי מחשבות השמש, וחזר על דבריו בשנית. או אז הבין השמש כי אכן יש דברים בגו, דברים הנשגבים מבינתו. מיד נחפז לביתו של רבי דוד זצ"ל ושאל את האלמנה: מדוע בעלה לא מקיים את הבטחתו ללמוד בכל ליל שבת קודש בספר האלשיך?

האלמנה הופתעה מעצם השאלה: "מנין רבי חיים יודע שבעלי נמצא כעת בבית?" - שאלה את השמש שנדהם למשמע אזניו.

תשובה ומענה לשאלת הצדיק, לא היתה בפיה של האלמנה. עוד באותו לילה, נודעה הסיבה לכ"ק רבי חיים זיע"א.

רבי דוד בן חזאן זצ"ל נגלה לידידו וסיפר לו, כי הוא הבטיח גם לאשתו, שבכל ערב שבת יבוא לביתו לקדש על היין (כפי שמצינו אצל רבינו הקדוש) ומסיבה זו הוא לא יוכל להופיע באותה שעה בשני מקומות. יחד עם זאת הוא הוסיף והודיע, כי מהיום והלאה, הוא יתגלה רק לכ"ק רבי חיים זיע"א בהקיץ, אולם לאשתו שסיפרה את הסוד - הוא יתגלה רק בחלום.